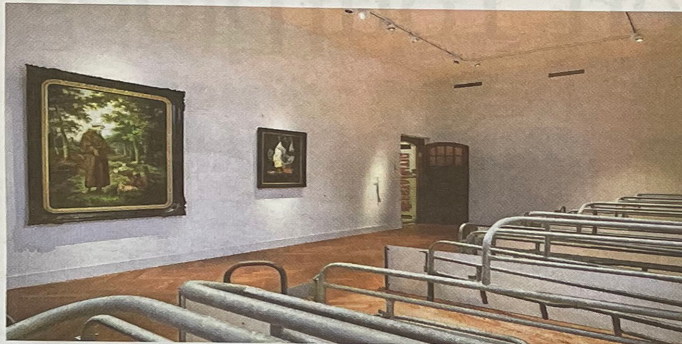

CULTUUR

▲ Zaaloverzicht van 'Beestachtig' in Museum W. FOTO PETER COX

In Museum W staat dierenvriend Franciscus in doodstille varkensstal

We vertroetelen onze hond, maar een varken eten we op. We herkennen onszelf in een gorilla, maar zijn ook bang voor hem. Museum W in Weert laat de ingewikkelde relaties tussen mens en dier zien in 'Beestachtig'.

**Anneke van Wolfswinkel
Weert**

De bezoeker van de tentoonstelling in Museum W wordt opgewacht door een mensaap – misschien. Het is lastig te zien, omdat hij slobberige kleren aanheeft, en zijn gezicht schuilt in de dichtgetrokken capuchon van zijn hoodie. Het beeld *Personal Assistant* is gemaakt door de Mierlose kunstenaar Marjolijn Mandersloot. Het is niet helemaal duidelijk of je nou naar een menselijk of een dierlijk wezen staat te kijken. Net zoals het niet duidelijk is of het materiaal waarvan het gemaakt is hard of zacht is: ze is er een meester in om brons eruit te laten zien als stof of leer.

Het is een klein museum en de tentoonstelling is dan ook bescheiden van omvang. De vier deelnemende kunstenaars zijn naast Mandersloot Charlotte Dumas, Marjan Laaper en Bart Houwers. Die laatste is een nieuwkomer, vers van de kunstacademie. Hij groeide op op een varkensboerderij en weet dus precies hoe de 'kraamkamer' van biggen eruitziet. Hij verplaatste de ijzeren hokken met voederbakken waar de zeugen tijdens de kraamtijd in liggen vanuit een stal naar de museumzaal. Ze zijn gebruikt: er zitten slijtplekken op en de touwspeeltjes voor de zeug hangen nog aan de stangen.

800-jarig jubileum van Franciscus' Zonnelied

Aan de wand bij de varkenshokken hangt een 19de-eeuws schilderij van H.P. Koekkoek. De heilige Franciscus staat in een bos, omringd door reeën, konijnen, schapen en vogels. Dit jaar is het 800 jaar geleden dat Franciscus zijn loflied op de natuur schreef,

het *Zonnelied*. Voor het museum, dat een collectie Franciscaanse kloostervoorwerpen beheert, aanleiding voor deze tentoonstelling.

In één zaal komen twee uitersten bij elkaar: de liefde die de mens voor dieren heeft, en de industriële behandeling van dieren. Door slimme combinaties te maken weet curator Haiko Sleumer ondanks de beperkte ruimte een gelaagde tentoonstelling te maken.

Reddingshond als inspiratiebron

Zo hangt er een foto van Nicholas Dixon in de zaal met foto's die Charlotte Dumas maakte van 'gepensioneerde' reddingshonden die na de aanslagen van 9/11 in actie zijn gekomen. Dumas droeg

► De ijzeren hokken zijn daadwerkelijk gebruikt: er zitten slijtplekken op en de touwspeeltjes voor de zeug hangen nog aan de stangen

deze foto zelf aan, omdat die een van haar inspiratiebronnen vormt. Een kalfje ligt te slapen op een dikke laag stro in een stal, van de menselijke verzorger is alleen de arm in beeld die het kalf met de vingertoppen aanraakt. De foto's roepen vragen op over de manieren waarop mensen en dieren van elkaar afhankelijk zijn.

Marjan Laaper maakt trage video's van, bijvoorbeeld, een Chinees porseleinen beeldje van een vrouw, met op haar geheven hand een slak. Door het formaat van het beeldje lijkt de slak gigantisch. De video speelt in een loop, waardoor je er lang naar kunt kijken. Om intussen je gedachten te laten dwalen over het beestachtige in de mens en het menselijke in het beest.

■ **Beestachtig**, Museum W, t/m 14/9. Meer info via museumw.nl.